

Иван Вазов

Мамино чедо

Страшлив Дойчин се показал,
присмяла му се дружина,
Дойчину жалба паднало,
та свойта майка проклينا:

„От бога, мамо, да найдеш,
задето мен си родила,
кат пусто сърце плашливо
в гърди ми ти си турила!

Във люлка йоще – умът ми
с плашила, с мечки... пълн беше
и мойто сърце незлобно
със страх го, майко, поеше.

Когато аз се разплаквах,
синът ти сплашен да биде,
безумно ти му крещеше:
«Мълчи! Че турчинът иде!»

Снага си мъжка аз имам
и младост йоще, и сила;
но с сърце, мамо, юнашко
защо не си ме дарила?!“

1875, септември 26

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8370>]